

Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen

Defacqzstraat 1, bus 10

1000 Brussel

info@cbar-bchv.be

VERSLAG VAN DE CONTACTVERGADERING VAN HET BCHV van 14 maart 2006

Aanwezigen:

Dames: Bašić (BCHV), Casteleyn (Federale Ombudsdienst), de Ryckere (UNHCR), Janssen (Balie Brussel), Janssens (Rode Kruis), Maes (BCHV), Thiébaud (APD), Vanderhaeghen (PSC), Van der Haert (BCHV), Vastmans (AZG).

Heren: Bienfait (CGVS), Georis (Voogdijdienst), Geysen (DVZ), Hauterat (CSP), Heymans (MSF), Huys (VBV), Pleysier (Fedasil), Pollet (Vluchtelingenwerk Vlaanderen), Renders (JRS), Reyntjens (IOM), Schrauben (Croix Rouge), Somers (VMC), Vinikas (BCHV).

Opening van de vergadering en goedkeuring van het verslag van de vergadering van 10 januari 2006

De heer Vinikas opent de vergadering om 9u45.

Het verslag van de vergadering van 14 februari 2006 wordt goedgekeurd, mits de volgende opmerking:

Punt 21: De Heer Renders merkt op dat de groep van niet-asielzoekers in 2004 54% bedroeg en in 2005 48%.

Mededelingen van de Dienst Vreemdelingenzaken (De heer Geysen)

1. 934 asielaanvragen werden ingediend in de loop van de maand februari 2006. Dit geeft een gemiddelde van 44,8 aanvragen per dag. Dit betekent een daling met 104 aanvragen tov januari 2006 of 2,3 aanvragen per dag minder. In februari 2005 waren er nog 1286 aanvragen, dus dit jaar waren er in dezelfde maand 352 aanvragen minder. Er waren 895 asielaanvragen in het binnenland, 17 in de gesloten centra en 22 aan de grens.

2. De voornaamste nationaliteiten in februari 2006 zijn: Rusland (113), Kongo (75), Turkije (66), Irak (49), Armenië (42), Nepal (41), Guinea (40), Servië-Montenegro (39), Iran (32) en Rwanda (31).

3. 146 meervoudige aanvragen werden ingediend in februari 2006, voornamelijk door asielzoekers uit Iran (16), Irak (15), Rusland (15), Servië-Montenegro (9) en Nepal (8).

4. In de maand februari 2006 werden 1.558 beslissingen genomen, verdeeld als volgt: 98 ontvankelijkheidsbeslissingen, 247 beslissingen in het kader van de Conventie van Dublin (25 et 26 quater), 95 weigeringen tot in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag (13 quater) en 1.071 onontvankelijkheidsbeslissingen. 47 dossiers werden afgesloten zonder voorwerp. De heer Geysen legt uit dat in januari en februari veel beslissingen werden genomen waardoor de achterstand met 1.000 dossiers is ingehaald. Nu blijft nog een achterstand van ongeveer 2.000 dossiers waarvan meer dan 1.000 Dublindossiers, waarbij meestal nog wordt gewacht op antwoord van de staten.

5. In februari 2006 werden 37 NBM geregistreerd bij DVZ (25 jongens en 12 meisjes). 34 onder hen hebben een asielaanvraag ingediend in het binnenland en 3 aan de grens. Onder hen onderscheidt men 3 uit Afghanistan, Georgië en Rusland en 2 uit Kongo, Guinea, Irak, Marokko en Rwanda. Eén NBM was tussen 0 en 5 jaar, 1 was tussen 6 en 10, 9 waren tussen 11 en 15 jaar, 7 waren 16 jaar en 18 waren 17 jaar. 1 persoon bleek achteraf meerderjarig te zijn.

6. Mevrouw Thiébaud vraagt wat er nu gebeurt met de Afghanen wiens BGV (bevel om het grondgebied te verlaten) niet wordt verlengd. De heer Geysen antwoordt dat de meeste Afghanen met een asielaanvraag van voor 2003 geregulariseerd zijn. Indien zij die nog niet geregulariseerd zijn een art. 9,3° hebben ingediend dan worden die aanvragen prioritair behandeld. Dit betekent echter niet dat ze per definitie zullen geregulariseerd worden. Zij die nog geen artikel 9,3° hebben ingediend, kunnen eventueel nog zo snel mogelijk een regularisatie aanvragen, hun bevel wordt niet meer verlengd. Het kan worden samengevat als volgt: zij die hier meer dan 3 of 4 jaar in het land zijn, werden of worden geregulariseerd, zij die hier nog geen 3 of 4 jaar zijn, moeten het land verlaten.

7. De heer Renders komt terug op zijn vragen aan de heer Geysen in verband met de toepassing van de Verordening van Dublin (aantal aanvragen tot overname, aangesproken landen en beslissingen hieromtrent door DVZ, criteria voor een beslissing tot opsluiting, gemiddelde duur van opsluiting, enz.). De heer Geysen antwoordt dat er moeilijkheden zijn met de statistieken inzake Dublin maar hij kan wel zegen dat er al zo'n 2500 overnames werden gevraagd in 2005 en dat de voornaamste lidstaten waaraan een overname wordt gevraagd Duitsland, Frankrijk, Nederland, Polen, Zweden en Oostenrijk zijn. Er verloopt gemiddeld 3 maanden tussen de aanvraag en de beslissing 26 quater. De heer Renders vraagt wat er gebeurt met degenen die in het kader van Dublin worden opgesloten. De heer Geysen antwoordt dat 85% effectief wordt teruggestuurd.

8. Mevrouw Thiébaud stelt vast in de praktijk dat landen vaak niet binnen de maand antwoorden op een vraag tot overname, maar eerder na 7 à 8 weken. De heer Geysen wijst erop dat de termijn pas begint te lopen vanaf de vraag tot overname, niet vanaf de asielaanvraag. Volgens hem zijn er maar een 38-tal 25 quaters per jaar. Hij wijst erop dat de Eurodac controle zeer snel gaat. 's Morgens worden de vingerafdrukken van de asielzoekers afgenomen en vaak weet men tegen de middag al het resultaat uit Luxemburg.

9. Mevrouw Janssens vraagt of de heer Geysen zicht heeft op het aantal regularisatieaanvragen van zij die in een Dublinprocedure zitten. De heer Geysen antwoordt ontkennend.

10. Mevrouw Janssens vraagt naar de oorzaak van het lage aantal asielaanvragen. De heer Geysen bevestigt dat het aantal asielaanvragen sinds januari sterk is gedaald en vermoedt dat dit te maken heeft met de winter. Anderzijds waren er in 2005 zo'n 600 aanvragen meer dan in 2004 terwijl andere EU-landen een daling kenden. Momenteel is er wel een stijging van het aantal aanvragen in Nederland.

11. Mevrouw Vastmans vraagt een verklaring over de regularisaties van de personen in de Sint-Bonifatiuskerk. Naar het schijnt zijn er twee soorten beslissingen en zouden zich problemen stellen met specifieke medische dossiers. De heer Geysen stelt dat hij hierop geen antwoord kan geven, dat dit de verantwoordelijkheid is van Mevrouw Willekens. Ook de heer Gosin zou hierop kunnen antwoorden.

12. Mevrouw Thiébaud vraagt of er opnieuw arrestaties gebeuren op het Klein Kasteeltje. De heer Geysen antwoordt dat hij hier niet van op de hoogte is. De heer Pleysier stelt dat hij op de hoogte is van 2 aanvragen van de politie. 1 aanvraag voor Kapellen ivm drie families. De families werden verwittigd maar zijn toch in het centrum gebleven, drie dagen later werden ze opgepakt. De andere aanvraag betrof het centrum van Broechem maar daar werd uiteindelijk niemand opgepakt. De heer Pleysier benadrukt dat de families op voorhand worden verwittigd zodat ze de kans krijgen het centrum te verlaten.

13. Mevrouw Janssen vraagt wat er gebeurt met de Afghanen die zich in de schemerzone bevinden, deze die wel al geruime tijd in België zijn maar niet geregulariseerd zijn en ook geen verlenging van het bevel krijgen. Worden zij teruggestuurd? De heer Geysen antwoordt dat zij niet worden opgesloten dus niet gedwongen worden teruggestuurd. Maar indien ze niet terugkeren, komen ze in de illegaliteit terecht.

14. De heer Pollet vraagt voor hoeveel mensen de maatregel om het BGV niet te verlengen gevolg zal hebben. Bovendien vraagt hij in welke mate met het criterium 'situatie in het land van herkomst' rekening is gehouden. De heer Geysen antwoordt dat er niet meer wordt verlengd omdat het eigenlijk niet meer nodig is, de meeste Afghaanse asielzoekers van voor 2003 zijn immers geregulariseerd.

15. Mevrouw Vastmans vraagt of DVZ ook soms aan de heer De Block advies vraagt in een gewone asielprocedure. De heer Geysen antwoordt ontkennend.

Mededelingen van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (De heer Bienfait)

16. In de maand februari 2006 werden 1.653 beslissingen genomen door het CGVS waaronder 837 in de ontvankelijkheidsfase (met 294 beslissingen dat verder onderzoek noodzakelijk is en 5 afstand van procedure op grond van art. 55), 811 beslissingen ten gronde (waarvan 141 erkenningsbeslissingen, 36 afstand van procedure o.g.v. art 55) en 5 zonder voorwerp. De Heer Bienfait meldt dat in januari de achterstand ligt was gestegen maar dat dit mede was te wijten aan het hoger aantal beslissingen van DVZ en dus een hoger aantal beroepen. In februari is de achterstand wel opnieuw gedaald van 10.380 dossiers naar 10.119. Het is de betrachting om in de maand maart de achterstand verder af te bouwen tot beneden de 10.000 dossiers.

17. De Heer Bienfait deelt mee dat er in januari 162 erkenningen werden genomen, waaronder 48 Russen (hoofdzakelijk Tsjetsjenen), 36 Rwandezen, 17 Kongolezen, 12 Kosovaren (Servië-Montenegro) en 9 Ivorianen. In februari waren er 141 erkenningen waarvan 44 Russen (hoofdzakelijk Tsjetsjenen), 24 Rwandezen, 20 Kongolezen, 10 Ivorianen en 8 Kosovaren (Servië-Montenegro).

18. De heer Bienfait deelt mee dat er werd beslist niet langer een NTC toe te kennen voor de Liberianen maar enkel een humanitaire clausule voor bepaalde kwetsbare groepen. Volgens de informatie die verkregen werd tijdens de vorige vergadering wordt er een niet-terugleidingsclausule toegewezen in volgende gevallen: Kosovo (voor mensen die tot de minderheden behoren zoals bijvoorbeeld, maar niet uitsluitend, de Roma), Soedan (Darfour), Palestina (de bezette gebieden), sommige gebieden in Myanmar, Tibet (voor mensen met een bepaald profiel, hierover bestaat er een specifieke clausule), Irak, Ivoorkust, Angola (voor sommige profielen, maar het is eerder een uitzondering), Eritrea (ten gronde).

19. Mevrouw Vastmans vraagt in welke concrete gevallen een humanitaire clausule wordt toegekend. Is er een lijst van bepaalde ziektes? De Heer Bienfait ontkent dat er een lijst van ziektes zou bestaan. Hij stelt dat het aan de dossierbehandelaar is om te melden indien er iets speciaals is bv. betrokkene is moeder van een Belgisch kind of betrokkene is seropositief. Het is uiteindelijk DVZ die beslist of er een humanitaire clausule wordt toegekend. Omwille van de privacy zou nooit meer in de beslissing vermeld worden om welke ziekte het gaat.

20. Mevrouw Janssens wenst wat meer te weten over de rol van de gendercoördinator. De Heer Bienfait legt uit dat de gendercoördinator Mevrouw Valentine Audate is, die nu ongeveer vier maanden aan het werk is. Haar rol bestaat er hoofdzakelijk in enerzijds een coherente aanpak van de genderproblematiek binnen het CGVS te garanderen, aangezien er binnen de verschillende afdelingen van het CGVS niet altijd een zelfde aanpak was. Anderzijds is het de bedoeling meer dynamisch om te gaan met dit thema met bv. een eventuele aanpassing van de reeds bestaande richtlijnen dienaangaande. Zo bv. bestaat er een richtlijn aangaande genitale verminking sedert 2003, waarvan een update wenselijk is. Verder stelt de Heer Bienfait dat het belangrijk is voor het imago van het CGVS, wat niet betekent dat er voordien niets bestond hieromtrent. De aanleiding van deze verhoogde aandacht voor de problematiek was een rapport van Amnesty International, dat vrij negatief was over het CGVS en hun aanpak van de genderproblematiek. Dit rapport werd slecht onthaald door het CGVS omdat er wel degelijk al aandacht bestond en erkenningsbeslissingen werden genomen gebaseerd op genderproblemen maar het CGVS heeft de gelegenheid genomen om aan introspectie te doen en hieromtrent verder te werken.

21. Mevrouw Janssens vraagt wat het beleid is van het CGVS tov psychiatrische patiënten, bv. mensen met schizofrenie. De Heer Bienfait antwoordt dat er een werkgroep is opgericht in de schoot van het CGVS die zich over de problematiek heeft gebogen. Hij geeft onder voorbehoud van goedkeuring door de Commissaris-generaal al enige verduidelijking over de inhoud van deze besprekingen. Zo stelt hij dat de 'niet te horen mensen' kunnen onderverdeeld worden in subcategorieën: zij die in ontvankelijkheid wel in staat waren een interview af te leggen en pas later daartoe niet meer in staat zijn, en anderzijds zij die in ontvankelijkheid niet in staat waren een interview af te leggen, maar daar in de ten gronde fase wel toe in staat waren.

Verder legt de Heer Bienfait uit dat volgens de werkgroep het voordeel van de twijfel voor deze groep van asielzoekers ruimer moet worden geïnterpreteerd, er worden bijkomend niet dezelfde eisen gesteld aan de mate waarin iemand een gedetailleerd feitenrelaas kan weergeven. Volgens de Heer Bienfait is het echter zeer moeilijk om een uitspraak te doen over een eventueel causaal verband tussen de psychologische problemen en hun problemen in hun land van herkomst. Er wordt bijkomstig een beroep gedaan op een psychologische expert in het CGVS waarvan wordt verwacht dat hij kan uitmaken of een asielzoeker effectief een psychologisch probleem heeft. Over een eventuele causaliteit tussen de problemen in het land van herkomst en de psychologische problemen kan de expert zich nooit met zekerheid uitspreken maar hij kan zich wel uitspreken over een al dan niet mogelijk verband. Bijkomend stelt de Heer Bienfait dat de werkgroep zijn bezorgdheid heeft geuit over de lange duur van de behandeling van deze dossiers en dat er moet getracht worden naar een snellere beslissing. De laatste weken werden een 10-tal beslissingen in dergelijke dossiers genomen. Het betreft meestal een 20-tal dossiers per jaar. Een laatste aandachtspunt dat de Heer Bienfait wenst aan te stippen betreft de aanpak van deze dossiers. Tot nog toe was er veeleer een 'file centred approach' terwijl het CGVS misschien in de toekomst wenst te evalueren naar een 'client centred approach'. Meer bepaald is het bijvoorbeeld niet aangewezen om in deze dossiers technische weigeringen te nemen omdat bv. de betrokkene zich niet heeft aangemeld voor het interview. Het is belangrijk na te gaan waarom de betrokkene zich niet heeft gemeld.

De Heer Bienfait suggereert ook dat misschien in samenwerking met DVZ en Fedasil een bredere aanpak van het probleem zou kunnen mogelijk zijn, zelfs in geval van weigering door het CGVS.

22. Mevrouw Janssens vraagt hoe het probleem wordt aangepakt van asielzoekers die ook op lange termijn niet in staat zijn om een interview af te leggen. Is het niet mogelijk dat de psycholoog van het CGVS zich naar de psychiatrie begeeft waar de betrokkenen zijn opgenomen? De heer Bienfait antwoordt dat in zulke dossiers waarschijnlijk de medische verslagen afdoende zijn. De heer Geysen stelt dat in de meeste gevallen het interview wordt uitgesteld tot het toch mogelijk wordt. Indien inderdaad het zelfs op lange termijn onmogelijk is een interview af te nemen, stelt zich een probleem maar dit betreft uitzonderlijke gevallen. De heer Pleysier bevestigt dat de opvangcentra hier een belangrijke bijdrage kunnen leveren aangezien de dokters en sociaal assistenten vaak beter kunnen inschatten of er evolutie zit in de psychologische toestand van een asielzoeker. Het zou ook goed zijn een inventarisatie te maken van asielzoekers met een dergelijke problematiek.

23. Mevrouw Thiébaud vraagt of ook DVZ werkt met een psycholoog. De heer Geysen antwoordt dat dat ook de heer Quintyn is.

24. Mevrouw Casteleyn vraagt wat er gebeurt in de situatie waarin reeds een beslissing is genomen maar waarbij de psychologische toestand van de betrokkene achteraf verslecht. Zou dit als een nieuw element kunnen worden ingeroepen? De heer Geysen antwoordt dat in zulke situaties eerder aan een regularisatie moet worden gedacht. De heer Bienfait stelt dat we deze gevallen niet mogen veralgemenen. Er moet dan nagegaan worden of de psychologische toestand verslechterd is als gevolg van de negatieve beslissing of omwille van andere oorzaken zoals problemen in het land van herkomst.

Hij wijst op een geval dat zich in de praktijk heeft voorgedaan waarin een psychiater kritiek had gegeven op de negatieve beslissing van het CGVS waarin deze stelde dat “indien de betrokkene effectief alles heeft meegemaakt wat hij/zij zegt meegemaakt te hebben, dan kan die persoon onmogelijk op een logische en coherente manier op alle vragen antwoorden”. De nieuwe aanvraag van deze persoon werd door DVZ in overweging genomen, dus een rapport van een psychiater kan in bepaalde gevallen als een nieuw element beschouwd worden.

25. De heer Bienfait merkt op dat ook in andere Europese landen het aantal psychologische gevallen stijgt.

26. Mevrouw Casteleyn legt het geval uit waarin eerst de vader in België asiel had aangevraagd, het minderjarig kind kwam later aan en zijn dossier werd bij dat van de vader gevoegd. De vader kreeg een art. 55 (afstand van procedure na regularisatie, in casu was de vader geregulariseerd ovg de wet van '99). Het kind (17j.) woonde echter niet meer bij de vader en was ook niet geregulariseerd. Wordt in zo'n geval ook aan de andere familieleden gevraagd of zij wensen de procedure stop te zetten? De heer Bienfait antwoordt dat dit om een zeer specifiek geval gaat waarin contact moet worden opgenomen met de instanties. De heer Geysen stelt dat in zo'n geval het kind ook asiel moet aanvragen want dit wordt niet verondersteld.

27. De heer Pollet vraagt wie er wordt verstaan onder de kwetsbare groepen uit Liberia. De heer Bienfait antwoordt dat dit de klassieke kwetsbare groepen zijn: kinderen, ouderen, mensen met gezondheidsproblemen en andere specifieke situaties die we niet kennen maar die wel bestaan. Hij verduidelijkt dat het niet gaat om een algemene humanitaire clausule, aangezien dit beter te verantwoorden is naar DVZ toe. De Heer Geysen stelt dat het steeds geval per geval wordt onderzocht en dat in principe de aanvraag van de betrokkene zelf moet komen (art. 9,3^o) gecumuleerd met de humanitaire clausule van het CGVS.

28. De heer Pollet vraagt of die kwetsbare groepen dan niet gelijkaardig zijn voor alle nationaliteiten. De heer Bienfait stelt dat er toch een onderscheid wordt gemaakt, want zo wordt bv. iemand van boven de 50 al als oud beschouwd indien het om een Liberiaan gaat, maar dit is niet noodzakelijk zo voor andere nationaliteiten. De heer Geysen stelt dat bij oudere personen ook concreet zal worden onderzocht of zij nog in het land van oorsprong van enige opvang kunnen genieten.

29. De heer Renders vraagt verdere verduidelijking omtrent de NTC's voor Ivorianen. De heer Bienfait stelt dat zowel in de ontvankelijkheid als in de ten gronde fase gelijkaardige categorieën worden toegepast. Er wordt een NTC toegekend in geval de betrokkene afkomstig is uit het noorden maar dus niet als de betrokkene behoort tot dezelfde etnie als de president. Er mag bovendien geen twijfel bestaan over de nationaliteit al wordt er wel een zekere soepelheid gehanteerd voor de immigranten die reeds zeer lange tijd in Ivoorkust wonen (voornamelijk afkomstig uit Burkina Faso en Mali). Het CGVS wenst niet op een te strikte wijze de mogelijkheid van terugkeer naar het land van oorsprong toe te passen omdat dit juist in zekere zin zou betekenen dat het zou meegaan in het racistisch concept van “Ivoirité”, dat aan de basis ligt van het actueel conflict in Ivoorkust.

Mededelingen van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (De heer Huys)

30. De heer Huys deelt mee dat de VBC in september 2005 een beheersplan heeft gegeven aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze heeft het plan, naar de informatie van de VBC, nog niet voorgelegd aan de regering doch de VBC heeft thans nog geen opmerkingen ontvangen mbt de geformuleerde doelstellingen. De Commissie acht zich gebonden door haar voornemens die ze in het beheersplan heeft opgenomen en tracht deze na te komen.

Er kan gesteld worden dat op korte termijn aan de volgende dossiers prioriteit zal worden gegeven:

1° Duidelijke gevallen,

2° Nationaliteiten die het meest vertegenwoordigd worden: de bedoeling is de onderzoeksdaden te rationaliseren door met grote groepen te werken. Deze methode heeft ontegensprekelijk de stijging van de productiviteit in 2004 toegelaten.

3° Voor de overige nationaliteiten, en dit onder voorbehoud van humanitaire redenen, redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wordt het onderzoek van de dossiers beperkt tot de manifeste gevallen.

Voor alle nationaliteiten kan gesteld worden dat prioriteit gegeven wordt aan zij die nog geen verblijfstitel in België hebben of deze niet op korte termijn kunnen verkrijgen.

Op middellange termijn: in functie van de ter beschikkingstelling van bijkomende middelen aan de Commissie, zal de behandeling van de beroepen weer een normaler ritme kunnen hernemen en een grotere aandacht zal besteed worden aan de datum van indienen van het beroep en van de asielaanvraag.

De te bereiken prioriteiten van de VBC zijn aldus:

- om de gemiddelde behandelingstermijn van nieuwe beroepen voor de VBC op 6 maanden te brengen - de opbouw van een nieuwe achterstand van dossiers te vermijden waarvan de behandeling meer dan drie jaar overschrijdt.

31. De heer Huys deelt de cijfers van januari 2006 mee, gezien hij nog niet beschikt over de cijfers van februari 2006. In januari werden er 560 beroepen ingediend bij de VBC, waarvan 385 bij de Franstalige kamers en 175 bij de Nederlandstalige kamers. De VBC heeft 401 beslissingen genomen (241 door de Franstalige kamers en 160 door de Nederlandstalige kamers), waaronder 39 erkenningsbeslissingen (betreffende 20 Russen, 4 Turken, 4 uit ex-Joegoslavië, 3 Burundezen, 2 Afghanen, 2 Kosovaren, 2 Rwandezen, 1 Iraniër en 1 Pakistaan). De VBC heeft 190 weigeringsbeslissingen genomen, waaronder 47 Chinezen, 36 Kongolezen, 32 Iraniërs, 15 Russen, 11 Turken, 10 Pakistanen, 8 uit ex-Joegoslavië en 8 Sri Lankanen.

32. De heer Vinikas vraagt of de verwezenlijking van het beheersplan niet sterk afhankelijk is van bijkomende middelen. De heer Huys antwoordt dat hij zich hier moeilijk kan over uitspreken. Hij bevestigt dat er nog bijkomende rechters werden gevraagd en de VBC haar werk verderzet in afwachting van de nieuwe asielprocedure.

Mededelingen van de Voogdijdienst (de heer Georis)

33. De heer Georis geeft enkele cijfers mee ivm 2005. In 2005 waren er 2.131 gesignaleerde personen, met een gemiddelde van 178 per maand. 687 personen werden gesignaleerd door de politie, 504 door DVZ, 68 door het CGVS, 45 door de opvangcentra en 101 door diverse bronnen (organisaties, advocaten, spontaan, enz.). Wat betreft de leeftijd waren 42% 17 jaar, 27% 16 jaar, 10% 15 jaar, 10% 13 en 14 jaar, 6% tussen 10 en 12 jaar, 4 % tussen 5 en 10 jaar en 1% minder dan 5 jaar. De gemiddelde duur van een voogdij is dus 3, 5 jaar. Er ondergingen 513 personen een leeftijdstest waarvan 70% meerderjarig was en dus werd maar 30% toegelaten tot de voogdij. Van de 2.131 gesignaleerde personen waren er 62% mannelijk en 38% vrouwelijk. Wat betreft de continentale afkomst waren 44% van de NBM afkomstig uit Afrika, 30% uit Europa (buiten de EER), 1% van binnen de EER, 21% van Azië, 2% van Amerika en 3% onbepaald. Van de personen met een leeftijdstest waren 80% van Afrikaanse afkomst. De top 4 van meest voorkomende nationaliteiten zijn: Kongo 14%, Roemenië 8,5%, Indië 8,1%, ex-Joegoslavië 6,8%. In het totaal waren er 584 asielzoekers en 660 personen die geen asiel aanvroegen.

34. Er werden 1.244 voogdijen aangesteld in 2005, dus gemiddeld 103 per maand. Nog steeds 42% van de personen hebben geen voogd. Er zijn hierin veel jongeren die meerderjarig worden verklaard, maar dit is ook te wijten aan een groot aantal verdwijningen of jongeren die geen voogd willen. Bij de verdwijningen zijn er sommigen die niet lokaliseerbaar zijn omdat ze bv. niet wensen opgevangen te worden in NOH of elders. Deze verdwijnen in het algemeen voor dat een voogd wordt aangesteld. Als ze niet in de wagen van de voogdijdienst willen stappen, worden zij uitgenodigd om zich te presenteren aan de Voogdijdienst, maar dit doen ze zelden. De verdwijningen na aanstelling van een voogd zijn zeldzaam. Vele verdwijningen zijn vast te stellen bij de Roma's uit Roemenië of elders uit Oost-Europa, die geen voogd willen en ook niet wensen te zijn opgevangen. De Voogdijdienst heeft getracht contact op te nemen met vertegenwoordigers van de Roma maar er is momenteel nog geen grotere interesse vast te stellen bij de Roma's in het voogdijstelsel.

35. Er zijn 294 aangestelde voogden waarvan er 235 actief zijn. Er melden zich 3 à 5 kandidaten per maand. Er is dus een zekere toestroom maar het gaat meestal om burgers die 1 of 2 minderjarigen willen opvolgen. 17 % van de voogden nemen 55 % van de voogdijen op zich (het betreft voornamelijk de voogden die werknemer zijn (12%) of de zelfstandige voogden (5%)). 54% van de voogden zijn mannelijk, 46% van de voogden zijn vrouwelijk. 57% van de voogden zijn Nederlandstalig, 43% van de voogden zijn Franstalig.

36. De heer Vinikas vraagt hoe in de meeste gevallen de voogdij wordt beëindigd. Hoe vaak wordt een duurzame oplossing gevonden? De heer Georis stelt dat dit moeilijk te beantwoorden is. Degenen die niet erkend worden, worden ten laste genomen door het bureau minderjarigen. Op grond van de nieuwe Omzendbrief van 15 september 2005 wordt soms een verblijfsvergunning van onbepaalde duur toegekend. De duurzame oplossing zal vaak afhangen van de leeftijd van de minderjarige. In sommige gevallen worden er juridische bevoegdheden van het ouderschap toegekend aan bv. een tante of oom. In weinige gevallen gebeurt er een vrijwillige terugkeer onder de hoede van IOM, waarbij aan de voogd de mogelijkheid wordt geboden om ter plaatste te gaan verifiëren of er een degelijke opvang bestaat. In bepaalde gevallen is er een gezinshereniging.

Vaak duurt het ook even vooraleer de jongere het vertrouwen geeft aan de voogd en dus komt het bij bijna-meerderjarigen voor dat de situatie quasi onveranderd is gebleven.

37. Mevrouw de Ryckere vraagt wat er gebeurt met de minderjarigen die afkomstig zijn uit landen die niet vallen onder de bevoegdheid van de Voogdijdienst, en anderzijds wat het standpunt is van de Voogdijdienst in het kader van de opsluiting van minderjarigen. De heer Georis weet niet echt wat er gebeurt met de minderjarigen die niet onder zijn bevoegdheid vallen maar stelt dat de Voogdijdienst voorstelt het nationaliteitscriterium te laten vallen. Aangaande de opsluiting deelt de heer Georis mee dat er donderdag 16 maart een vergadering doorgaat daaromtrent met DVZ en Fedasil. Er wordt aan verschillende mogelijkheden gedacht om deze opsluiting te vermijden. Enerzijds heeft de Voogdijdienst een speciale pool van voogden georganiseerd die in deze gevallen in hoogdringendheid zouden kunnen tussenkomen en die specifiek gevormd zijn (rond de procédure en de psychologische aspecten, bijvoorbeeld). De bedoeling is om het aantal opsluitingen te verminderen en alternatieve oplossingen voor te stellen, opdat DVZ de minderjarigen zou kunnen bevrijden zonder dat ze voor de Raadkamer zouden moeten verschijnen. Anderzijds probeert de Voogdijdienst ook de autoriteiten in Zaventem te sensibiliseren rond dit thema en wilt misschien een bureau van de dienst installeren in Zaventem.

38. Mevrouw Van der Haert vraagt of er stijging kan vastgesteld worden van het aantal asielaanvragen door NBM sedert het bestaan van de voogdij. De heer Georis stelt dat veeleer het tegenovergestelde kan worden vastgesteld en de heer Geysen bevestigt dit.

39. De heer Renders vraagt wat er concreet gebeurt met de 40% die de voogdij weigeren en waarvoor geen contactadres beschikbaar is. De heer Georis legt uit dat gevraagd wordt aan de minderjarige om zich regelmatig bij de Voogdijdienst te melden maar of hier wordt op ingegaan, hangt volledig af van de minderjarige.

40. De heer Vinikas vraagt welke nationaliteiten het best vertegenwoordigd zijn bij de verdwijningen. De heer Georis antwoordt dat het vooral Roma's en Noord-Afrikanen zijn.

Mededelingen van de Internationale Organisatie voor Migratie (De heer Reyntjens)

41. De heer Reyntjens herhaalt dat op 15 en 16 maart een conferentie zal plaatsvinden met als thema het verband tussen migratie en ontwikkeling. Deze conferentie wordt in het Egmontpaleis gehouden op initiatief van de Belgische regering en met de steun van het IOM.

Mededelingen van Fedasil (De heer Pleysier)

42. De heer Pleysier deelt de statistieken uit van Fedasil voor februari 2006 onder de aanwezigen. De cijfers zijn weerom gedaald met maar 918 binnenkomsten, hetgeen het laagste cijfer is sinds 1/03. Er is een bezettingsgraad van 91,4% hetgeen een lichte daling impliceert. Het aantal openstaande plaatsen neemt elke dag toe met momenteel ongeveer 800 vrije plaatsen. Het aantal personen met een procedure voor de RvS blijft stijgen en ze maken nu al 43,5% uit van de bewoners. Het aantal mensen dat kan verblijven op grond van het KB van 24/06/04 aangaande illegale kinderen en families blijft ook stijgen en bedraagt nu al 578 mensen.

Ook bij de AMA's is er een lichte daling vast te stellen met een bezettingsgraad van 63%. In het centrum van Arendonk werd de jongerenafdeling gesloten en ook in Kapellen werd het aantal plaatsen voor jongeren afgebouwd.

43. De heer Pleysier deelt mee dat projectaanvragen kunnen worden ingediend bij het EVF tot 14 april 2006.

44. De heer Pleysier stelt dat er een nieuwe richtlijn is opgesteld aangaande de klusjes die door de illegale families mogen worden opgeknapt in de centra. Tot voor kort was het hen niet toegestaan om kleine betaalde jobs te doen, nu wel.

45. De tentoonstelling 'Verkeerde tijd, verkeerde plaats' gaat door op 7 april in Hasselt.

46. Mevrouw Thiébaud signaleert het probleem van een alleenstaande Ivoriaanse dame die werd vrijgelaten uit het centrum 127 en in het bezit van een code 207 naar het noodopvangcentrum van Sint-Pieters-Woluwe is gestuurd. Daar werd ze de volgende morgen rond 7u verzocht het centrum te verlaten met een groot aantal bagagetassen en 2 kinderen. Nadat de dame met veel moeite met het openbaar vervoer in het OCMW van Zaventem aankwam, bleek het OCMW nog niet over een mogelijke opvangplaats te beschikken en is de dame moeten terugkeren naar Sint-Pieters-Woluwe in dezelfde omstandigheden. Dit nadat het OCMW met dispatching contact had opgenomen en de vrouw de toestemming kreeg terug te keren. Het noodopvangcentrum heeft nog gedurende een week opvang geboden aan het gezin, totdat het OCMW van Zaventem bevestigde dat er een opvangmogelijkheid was.

Mevrouw Thiébaud vraagt of het niet mogelijk is aan degenen die uit het gesloten centrum komen een onderdak van meerdere dagen te bieden in Sint-Pieters-Woluwe en de betrokkenen niet weg te sturen alvorens er een effectieve opvangplaats is voorzien door het
OCMW.

De heer Pleysier antwoordt dat het noodopvangcentrum van Woluwe geen ideale opvangplaats is voor een moeder met kinderen. Zo is er bv. niet de mogelijkheid om naar school te gaan. Verder wijst hij erop dat van zodra een code 207 is gegeven, de opvang van deze asielzoeker de verantwoordelijkheid is van het desbetreffende OCMW en dat blijkt dat indien het noodopvangcentrum zich te soepel opstelt, de OCMW's niet de moeite doen om zo snel mogelijk in opvang te voorzien en dit resulteert in de situatie dat de betrokkenen een maand later nog in Woluwe worden opgevangen.

Mevrouw Thiébaud wijst erop dat het geen geïsoleerde geval betreft en dat er een opmerkelijk verschil bestaat met degenen die zich in een open centrum bevinden en ontvankelijk worden verklaard. Zij genieten over het algemeen van de mogelijkheid om de nodige weken in het open centrum te blijven tot het OCMW een onderdak heeft gevonden.¹

De volgende contactvergaderingen zullen doorgaan op dinsdag 11 april, 9 mei en 13 juni 2006 op de zetel van Fedasil, Kartuizerstraat 19-21, 1000 Brussel.

¹ Verklaringen enkele dagen later overgemaakt door de heer Bluck, hoofd van het noodopvangcentrum in Woluwe, bevestigen dat het reglement voorziet dat indien bewoners van het centrum zich naar DVZ of een OCMW moeten wenden, zij gewekt worden vanaf 6u 's morgens om vervolgens rond 7u het centrum te verlaten. In casu moet zich blijkbaar een communicatiestoornis hebben voorgedaan want normalerwijze wordt in gelijkaardige situaties (alleenstaande vrouw met ongewoon veel bagage) gebruik gemaakt van een wagen voor het transport.

De heer Bluck stelt voor in de toekomst aan degenen die het gesloten centrum verlaten met een code 207 een brief te geven, waarin de rol van het centrum van Woluwe wordt uitgelegd en waarin wordt gesteld dat indien geen onmiddellijke opvang wordt geboden door het OCMW, een terugkeer naar Woluwe mogelijk is onder bepaalde voorwaarden, waaronder het contact opnemen met dispatching.